

er idetmindste tvivlsom. Jeg maa altsaa forudsæe og forudsætte, at, naar Spørgsmaalet engang indtræder, saa vil den nærmeste Cognat ingenlunde uden Splid, uden Uenighed og uden Discussion, af hvilken Opøsningen ikke ligger klar for Dagen, blive anseet for den lovlige Succesfor i hele det danske Monarchie, derunder altsaa indbefattet Lehnshertugdømmet Holsteen; man vil altsaa i Tiden blive nødt til netop at gjøre det Samme, som nu er gjort for at faae Spørgsmaalet afgjort, og det vil maaskee da blive afgjort i mod os. Man vilde saaledes blive nødt til at negociere; man vilde blive nødt til at erhverve Renunciationer med Videre, og det er dette, som jeg anseer for farligt. Denne Gang ere Renunciationerne stete gratis, idetmindste foreligger der ikke nogen Fordring paa Erstatning i saa Henseende; vilde det ogsaa ske gratis engang i Tiden? — Naar den ærede Rigsdagsmand har formeent, at Resultatet af Rigsdagens Antagelse af det qgl. Budskab, navnlig den Deel deraf, der angaaer Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, vilde virke nedtrykkende paa Nationens Stemning, vilde være en Forringelse af Monarchiets eller af Danmarks Riges Værdighed, et Tab i Uafhængighed, en Forrykkelse af den historiske Udvikling, saa maa jeg rigtignok tilstaae, at jeg er ude af Stand til at følge den ærede Rigsdagsmand paa det Gebeet; jeg kan ikke indsee, at man forringer Danmarks Rige derved, at man befæster det; jeg kan ikke indsee, at man forrue den nationale Steuning derved, at man sikkre det imod Farer, som kunne reise sig af Bedlighedsfølelsen af Kongelovens Arvesølge, at man sikkre Monarchiet imod en mulig Sondersplittelse af dets enkelte Dele (Hør!). Jeg kan ikke indsee, ved hvilke Grunde den ærede Rigsdagsmand er kommen til en saadan Slut-

ning, og jeg er altsaa heller ikke istand til at modbevise dem.

Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 4de Valgfreds (Madvig) udtalte sine Anskuelser om disse Forhold med Maadehold, med Moderation, men har dog gjort mig Bebrejdelser i Henseende til Uttringer, som jeg brugte, dengang jeg første Gang havde den Ære at tiltale Rigsdagen i denne Sag. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand bebrejdede mig, at jeg ikke i mine Uttringer havde gjort streng Ret og Skjel imod de tidligere Ministerier, som om jeg havde villet tilvende det nuværende Ministerium en vis Ære, Æren for at have afluttet disse Tractater, Æren for at have bragt dem tilveie — hvis det overhovedet er en Ære, hvilket synes meget tvivlsomt her i Salen — (Hør!), og Æren, hvis det er en Ære, for at det nuværende Ministerium skulde være det første Heelstatsministerium. Jeg maa hertil sige, at jeg ikke har villet tilegne dette Ministerium nogen som helst Ære i alle disse Anliggender. Ministeriet har efter bedste Evne gjort, hvad det har anseet for at være sin Pligt; havde det ikke gjort det, saa havde det høstet Bånære, og dette have vi søgt at undgaae. Jeg har heller ikke sagt, at dette Ministerium har grundlagt det, som nu paa denne Maade skal komme til Udførelse; jeg har tværtimod henvist til, at Bestræbelsen for det i mine Tanker nu opnaaede Maal er udgaaet meget tidligere fra Regjeringen, udgaaet allerede fra Martzministeriet, skjøndt jeg rigtignok tilføiede, at Martzministeriet selv dengang ansaae det for uopnaaeligt at erhverve en europæisk Garantie for eller Anerkjendelse af det hele danske Monarchies Integritet. Jeg har ligeledes anført, at Novemberministeriet med Kraft arbejdede hen til samme Formaal. —